

landbouw-
grond is niet
slim, maar
gemakzuchtig,
vindt **Carla
Dik-Faber**.

De grootste zonneweide van Flevoland is onlangs in Emmeloord gerealiseerd. FOTO ROBERT VOSS

Zonneweides? De laatste optie

Onlangs was ik op bezoek bij de Stichting Duurzaam Lopikerwaard, een prachtig gedeelte van het Groene Hart. Het is een stichting voor en door Lopikers die op alle mogelijke manieren energiebesparing en bewustwording willen stimuleren. Met als uiteindelijk doel: een energieneutrale regio. En hoewel ze nog maar kort bezig zijn, is het begin er: het gebied is in staat om zes procent duurzame energie op te wekken, onder andere door de drie windmolens die er staan. Er is nog een lange weg te gaan, maar ze willen er samen de schouders onder zetten.

Investeerdere meldend zich voor zonneweides in datzelfde Groene Hart en daarmee zouden snel stappen gezet kunnen worden. Hoewel verduurzaming bovenaan mijn agenda staat, moet ik hier niet aan denken. Zowel voor de melkveehouderij als vanuit landschappelijk oogpunt lijkt me dit een onaantoonbare aantasting van het Hart.

Investeerdere azen op vruchtbare landbouwgronden om ze op te offeren aan grootschalige zonneparken. Boer(inn)en kunnen een betere boterham verdienen met de productie van energie dan met de productie van voedsel. Is dat niet de wereld op z'n kop?

Ontwikkelaar

De gemeente is maar al te blij dat een ontwikkelaar bereid is te helpen met de duurzame ambities, maar zou beter moeten weten. Op daken van huizen, scholen, kantoren, parkeergarages, op bedrijventerreinen en langs infrastructurele werken zoals geluidschermen zijn nog voldoende mogelijkheden om zonne-energie te realiseren. Die moeten echt eerst aan de beurt komen.

Het in gebruik nemen van landbouwgrond voor zonneparken is wat mij betreft de allerlaatste optie. Uit antwoorden op mijn Kamervragen blijkt dat minister-Wiebes dit ook vindt. Dat is mooi, maar dan volstaat het niet om te wijzen naar de ladder voor duurzame

verstedelijking, die alleen gaat over de vraag wat een geschikte locatie is voor huizen, winkels of kantoren.

Ook de verkenning (!) naar een afwegingskader van de Rijksdienst voor Ondernemend Nederland (RVO) is onvoldoende. Hieruit blijkt juist dat provincies en gemeenten zoekende zijn en allemaal een eigen ruimtelijk kader hanteren. Dat betekent dat ook zaken als participatie van omwonenden bij zonneparken niet goed geregeld zijn.

Vol met panelen

In de praktijk blijken er nog geen duidelijke kaders te zijn voor zonneprojecten, waardoor landbouwgrond wordt volgelegd met zonnepanelen terwijl braakliggende terreinen en daken van scholen en bedrijven leeg blijven.

We moeten de klimaatdoelen van Parijs halen en daarvoor is nodig dat we alle vormen van duurzame energie gebruiken. Maar laten we het wel in de juiste volgorde doen.

Zonneweides hebben impact op

grondprijzen (nadelig voor met name jonge boeren), voor het landschap en voor onze natuur. Als er toch een zonneweide aangelegd wordt, dan mag die niet concurreren met onze voedselvoorziening en ook niet nadelig zijn voor de natuur, zoals weidevogels.

Ontzien

Ik wil daarom dat de 'zonneladder' wordt gehanteerd, zodat eerst gekozen wordt voor onbenutte daken en terreinen. Op die manier kunnen we landbouw en natuur zoveel mogelijk ontzien en zorgen we toch voor de groei van zonne-energie. Dat is ook het pleidooi vanuit de Lopikerwaard.

En het kan ook. Uit onderzoek blijkt dat bijna 900 km² aan Nederlandse daken geschikt is voor zonnepanelen en daarvan wordt nu ongeveer 35 km² gebruikt.

Met rijksadviseur Berno Strootman zeg ik daarom: "Zonnepanelen in de wei leggen is het makkelijkste, maar ook het laatste wat we moeten doen."

Carla Dik-Faber
Tweede Kamerlid namens
de ChristenUnie